

L'AVIZE

1(5.)

RUDENS

2012/2013

Sveiks šodien!

Ievads ir kaut kā beigas un kaut kā sākums. Cits to uztver kā izaicinājumu sākt kaut ko jaunu un priecājas, cits – kā bēres iepriekšējiem notikumiem un raud. Es to uztveru normāli.

Rakstot ievadu, pirmajā nedēļā prātā tikai Ziemassvētki un mandarīni, krustnagliņas. Otrajā – pavasaris, visu laiku pie sevis dūņoju „Prāta vētras” „Plaukstas lieluma pavasaris”, un tagad – tagad tikai rudenīgas ielas. Nē, tās nav rudenīgas, jo rudens ir krāsains un skaists, tās ir kā izmirušā pasaulē ar sūnām apauguši koki, kam jau lapas sen nokritušas, un apkārt tikai vienas vienīgas pelķes, pa kurām ik dienas staigā, lēkā mazi bērnu gumijas zābaciņi. Un ne jau bērni lēkā šajā pasaulē, kurā viņi neko nezina un nesaprot, bet gan gumijas zābaciņi, jo tie jau ir tie zinātāji un iedrošinātāji: „Lec, viss būs kārtībā, mēs tevi nosargāsim”. Bet ne vienmēr zābaciņi ir veseli, tie mēdz būt cauri, un tad mēs mazliet samirkstam, bet nākamreiz no kļūdām paši mācāmies. Tie zābaciņi, kuri mūs skolo jau kā bērnus, vienmēr pasargā zābaki, kurus pusaudzju gados mēs atraidām, jo uztraucamies, ko citi par mums domās, ka citi smiesies, taču pa kluso mājās mēs tos uzvelkam un skrienam, un tie mūs sargā: zābaki, kurus, lieli būdami, vairs nezīnām, kur atrast, jo, iespējams, mēs esam jau par lieli, un gumijas zābaciņi mums vairs nav, atgādina mūsu vecākus, kuri mūs sargā, iedrošina, liek mācīties no mūsu kļūdām un galu galā iemāca mūs sākt jaunu ievadu, ja ir tāda iespēja. Tieši mani vecāki arī mani iedrošināja. Lai gan 31. augustā, kad bija oficiāli pēdējā skolas diena un tā bija jāizbauda, man bija satraukums, mani vecāki mani iedrošināja, un man bija tāds prieks, ka viņi man ir, ka vārdos to izteikt nevar.

Ievadam ir jābūt plašam, skaistam, kodolīgam, un gluži kā „Rafaello” jāizsaka vairāk nekā tūkstošiem vārdu. Varbūt būsiēt jau pamanījuši, bet šī avīze „L'avīze” šogad atšķiras. Un ne jau ar dizainu un citiem vienojošajiem elementiem, bet vienkārši atšķiras. Tāpēc, ka šogad avīzi veidojam pārsvarā mēs – desmitie, jaunā paaudze, kas jau ir paspējuši izciest iesvētības, sporta dienu un aerobikas festivālu. Tāpēc, ka mēs esam. Tāpēc, ka mēs. Tāpēc, ka esam jauns ievads.

Amanda Brizga

Kāpēc vajadzīgs šāds skolu reitings?

Šī gada 29. oktobrī norisinājās Draudzīgā aicinājuma skolu reitings balvu pasniegšanas ceremonija. Āgenskalna Valsts ģimnāzija pēc centralizēto eksāmenu rezultātiem ir ieguvusi 3. vietu valstī ģimnāziju grupā, kā arī Latvijas skolu top 50 ierindojas augstajā 4. vietā. Vislabāk skolēniem ir veicies dabas zinību eksāmenos, ierindojoties 2. vietā, ir vērojama liela izaugsme salīdzinājumā ar citiem gadiem, savukārt mazāk veicies ir vēstures centralizētajā eksāmenā.

Pasākums notika LNO lielajā zālē, pulcējot daudz priecīgu cilvēku, tomēr jāautā, kāpēc vajadzīgs šāds skolu reitings? Viens no mērķiem ir iepazīstināt ar informāciju skolēnus un vecākus, lai viņi redzētu, kura skola ir labāka, kurā skolā varētu mācīties viņu bērni, kā arī vēl viens no mērķiem ir pagodināt skolotājus, kuri ir sagatavojuši audzēkņus eksāmeņiem. Reitings rezultātus veido skolēni, kuri kārto centralizētos eksāmenus. Ne vienmēr visi būs tik gudri, lai nokārtotu eksāmenus A un B līmenī, šādos gadījumos skolotājs ir palīgs. Subjektīvi šķiet, ka vairāk par reitingsiem, kas atspoguļo vienu aspektu, izsaka ikdienas darbs, ceļš uz šādiem rezultātiem, kam būtu jāpievērš vairāk uzmanības nekā rezultātiem.

Protams, atrodoties LNO zālē, pārstāvot Āgenskalna Valsts ģimnāziju, bija neizsakāms prieks un lepnums. Sveicu skolu ar labajiem rezultātiem un vēlu veiksmi skolotājiem un divpadsmitās klases skolēniem, gatavojoties centralizētajiem eksāmeņiem, lai atkal nākamgad skolai būtu prieks par iegūtiem ievērojami augstiem rezultātiem!

Krista Belija

Rudens mani raksta

Rudens ir kā viens liels emociju uzplūds cilvēkā. Gadalaiks, kuram raksturīgs nebeidzams pārdomu riņķojums un ietekme uz mūsu katru iekšējā "es" kāpumiem un kritumiem.

Tā pati rudens vēsmas elpa, kas kādam liks nomocīties depresīvā vientulībā un justies aukstuma ieskautam istabas tālākajā nostūrī, kādu var draudzīgi uzņemt savu zeltaino kļavas lapu čabonā, liekot izveidot rudens krāsām piesātinātu galeriju kādā no sociālajiem tīkliem, kur citu apskatei pavērsies šī gadalaika tēlainākā puse. Tikpat labi kādam rudens ir radošā krīze, kādam - uzplaukums. Vērot pretstatu sadarbību, nekaru - tāda ir šī rudens devīze.

Septembrī norisinājās radošais konkurss "Rudens mani raksta", kas deva iespēju skolēniem vārdiski izpaust pārdomas sev tīkamā literatūras žanrā par to, kā rudens ietekmē viņus un kā juceklis galvā spēj mainīt pasaules uztveri.

Šajā sakarā nobeigumam Lāvīze piedāvā ieskatu rudens nokrāsā triju skolēnu darbos.

2012.gada 7.novembrī OVācieša muzejā tika pasniegta gadskārtējā OVācieša literārā prēmija Pārdaugavas skolu jauniešiem, kurā mūsu ģimnāzijas pārstāve 105.klases skolniece Adelīna Jasmāne ieguva galveno balvu. Balva: pašvaldības dāvanu karte 50 Ls vērtībā un darba publicēšana OVācieša muzeja mājaslapā.

Par radošiem meklējumiem dzejnieks Ronalds Briedis uztaica arī mūsu ģimnāzijas jaunās literātes Evelīnu Andžāni, Karīnu Ivanovu un Jutu Anci Rombergu.

Ieskatam - Adelīnas dzejolis laureāts suminamā Urā Lepojsmīdā

„divvientulīgi tintes pleķi”

ražēnīgi pukst pildspalvas pret papīra lapām
piespiežas, noslīd, nosmērē
un dodas atkal prom -
rakstniekiem pie lūpām.

„manā pakrūtes kamīnā
ir izdegušas ogles
tu aizmirsi iekurt,
aizejot projām.
dvēseles termoss tik tukšs,
ka saprāts pielej mani pilnu ar vārdiem -
cerībā,
ka tas ko līdzēs.
pēc bezmiegā nosēdētām naktīm
pie atvērta loga.
(es tikai vēlējos sajust cerīnkrūmi) -
varbūt tu tur pevasarī būsi.

saplaisājusi krāsa uz palodzēm,
pēdējie gājputni ābelēs.
mums tevis šoruden pietrūkst.
tu bijī zelta pieskāriens mani aukstajiem
novembra vakariem.

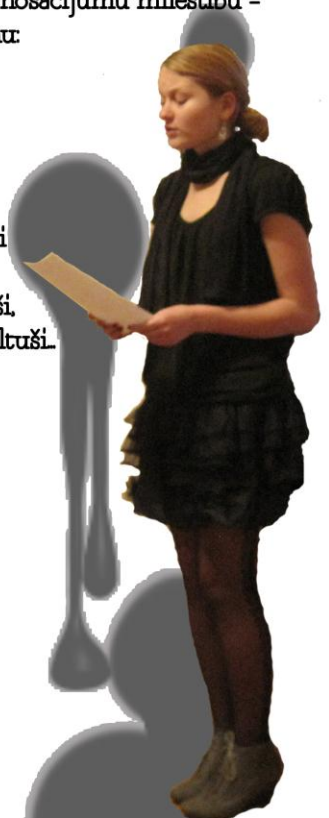
ja kādreiz atgriezīsies savā namā,
nospēlē Elīzu uz klavierēm,
pēc tam apmet vēl vienu loku ap Māras diķi.
kad satiksimies taisgulē,
mēs atkal kļūsim dzīvi.

es aizmirsīšu,
ka kādreiz bijī projām.
(uzdzirksteļo ogles kamīnā),
un mēs atkal varēsīm vākt akmeņus
šoreiz, debesu somā.”

ražēnīgi pukst pildspalvas pret papīra lapām
viņi visi rakstīja par beznosacījumu mīlestību -
ar tikai vienu nosacījumu:
neizmirst,
kādēļ vispār mīl
un kādēļ mīl
pierakstīt.

divvientulīgi tintes pleķi
apakšējā stūrītī
viens pie otra - nokrituši,
nožuvuši, palikuši, nokaltuši.

Evelīna Andžāne

Rudens mani raksta.

Rudens, drēgnais bezsirdis, iemiesojas ledainākajā no vējiem. Tas caurstrāvo manu trauslo prātu, meklēdams piederību nobirušajās koku lapās. Rudens sasaldē domu un ideju plūsmu, ieaijājot maigā pagātnes šūpulī, kas noliedz jebkādu tiešsaisti ar konkrēto brīdi laikā un telpā, tas apslāpē tiekšanos iedziļināties, socializēties. Jā, rudens ir gadalaiks, kas pieprasa ieviest kārtību un nostabilizēt savu pozīciju skarajā un nevaldāmajā upē, ko sauc par dzīvi.

Ik rītu izjūtu mazās un neomulīgās zosēdas pumpiņas, kas, tā vien šķiet, absorbē visu nemīlīgo drēgnumu dziļākajos ādas slāņos, kur tas lēnām pumpējas kopā ar asinīm uz sirdi un prātu, paralizējot pat visaktīvākos domāšanas procesus, līdz neklausīgā kājas bez savas gribas ieslīd dziļākajā no pelkēm un atjauno ierasto kārtību organismā.

Rudens mani padara par bezjūtīgu un apdullušu kaķēnu, iesietu neizbēgamā bezpalīdzības maisā, kas iemests diļķī lai morāli nogrimtu - pēdējo brīdi pavadītu ar savām dziļākajām un patiesākajām domām.

Maigs nūrdiens un tad klusums.. Klusums līdz Pavasarim.

Karīna Ivanova 105

Rudens. Dažādība, Pārmaiņas. Katram kas cits, bet kas man? Man rudens ir kārtējā cikla sākums ar krāsu pieskārieniem. Tas pats, bet katru reizi citādāks.

Rudens veido ceturto daļu manas dzīves, un tas to raksta krāsainiem pirkstu nospiedumiem. Tas izliek savu sirdi manas dzīves ceļā, veido viesuļus un asaras, bet arī košas koku lapas- piedzīvojumus.

Nav laika pārdomāt. Rudens nestāv uz vietas, viss mainās un neapstājas. Putni aizlido, bet es palieku. Man jāapgūst amatniecība un jāveido rudens figūras sev. Kā man vajag, jāapvieno spēki ar rudeni, jo tikai tā būs labi. Pēc tam lapas nokritīs, bet es būšu paņēmusi sev vajadzīgo, tāpēc tas nesāpēs.

Piecpadsmit lietus lāses man sejā un spēks ieplūst manī. Es atkal varu dejot un izbaudīt, dziedāt un lēkāt. Tikai piecpadsmit lietus lāses. Apstājos un jūtu svai-gumu. Lūk, kas ir jāpieņem no rudens- brīvība. Un nedomā par pienākumiem, skolu vai sacensībām- tas nav rudens raksts, bet gan tevis paša. Nevaino rudeni savos darbos. Rudens pārdzīvo un raud tev līdzī. Sadodieties rokās un soļojiet caur pelkēm, ko rudens izraudājis tev. Cieni tās asaras. Atceries, ka rudens raksts tevi veido tikai ar tavu atļauju. Bet zini ko? Iesaku ļauties šim krāsu virpulim - tas iedvesmo.

Anna Eglīte 116

Patiesībā mēs rakstām viens otru.
Mēs kopā veidojam stāstu.
Mans rudens ir stāsts par atmiņām,
instrumentāliem skaņdarbiem,
sen nesatiktiem cilvēkiem,
māla figūrām,
āboliem,
ģitārām
un Uzvaras parka vītoliem,
par ilgām pastaigām,
Rīgas centra ielām,
šūpolēm,
kartupeļu talkām,
grāmatām
un krūzēm karstas piparmētru tējas.
Mans rudens ir stāsts par iedvesmu,
vēju,
lietu,
pēcpusdienas sauli
un aizdegtu saldi smaržojošu vaniļas sveci,
par tumšiem vakariem,
fotogrāfijām,
krāšņām koku galotnēm,
slapjām, nosalušām kājām
un vecmammas adītām vilnas zeķēm.
Tas ir stāsts par krāsainiem zīda lakatiņiem,
pārdomām,
dzīves likločiem,
atkalredzēšanos,
prieku,
skumjām,
mieru,
sajūsma
un lielu daudzumu citu emociju,
bet nekad -
par to trūkumu.

Marta Silova 125

Rudenis atstāj aiz sevis sprāgstvielas,
kas tā vien kutina nervu sistēmai piederīgos
asinsvadus,
iespraucas iekšējā pasaulē un sameklē tevi,
paslēpušās šķietami komiskās depresijas aiz-
kadru priekšplānā.
Sagrābj delnā smadzenes, kā to būtu darijis
maniakāli brutālas slepkavības autors.
Un spiež un nospiež.
Un, kad tavu „es” palaiž brīvsoli,
liekas - kas iztrūkst un domāšana viļ.
Haoss, kas valda, kad putna spalvai tiek piel-
ikta cilvēka roka
ir līdzvērtīga šim.
Bet tas ir sākums startam brīvībā,
ko saprot putni, bet cilvēka saprāts ne.
Tādēļ mēs slaistāmies no viena kakta uz otru.
Telpa ir viena, telpa ir saspiesta,
kamēr putnam ir vaļa debesīs -
lietus pelņu mātes azotē.
(Rudens, Vasara, Ziema
Tu lauzies tāpat
Bez miera)

Evelīne Andžāne 105

Jauna, dzīva, skanoša seja - Edvīns Dziļums

Jūs šajā skolā esat jauna, vēl neredzēta seja, tāpēc mēs vēlētos uzzināt mazliet vairāk par Jums. Pagaidām labi zināms tas, ka īsā laika sprīdī spējāt sagatavot lielisku koncertu, kas iepriecināja skolotājus.

Pastāstiet mazliet par sevi!

Mans karjeras ceļš ir diezgan garš un likumots, un ļoti daudzveidīgs.

Izglītības ceļš ir Emīla Dārziņa mūzikas skola, pēc tam Mūzikas akadēmija, tad darbs ar dažādiem Latvijas koriem. Es esmu strādājis Rīgas rajonā, Saldus rajonā, Madonas rajonā. Man ir laimējies dažādā veidā izglītoties un papildināties gan praktiski, gan teorētiski gandrīz pie visiem izcilākajiem latviešu virsdiriģentiem. Piemēram, Rīgas rajonā ar Haraldu Medni, kad ilgus gadus dziedāju kamerkorī „Ave Sol” un pie brāļiem Kokariem „Dziedoni”. Tāpat arī pie profesora Dūmiņa sāku strādāt kā viņa asistents, tad es pārņēmu viņa kori - Medicīnas akadēmijas kori „Rīga”, kas ir viens no ‘top’ koriem Latvijā.

Man nav svarīgi, vai koris ir mazāks vai lielāks, bet būtisks ir darba rezultāts. Mans pārliecība ir tāda, ka nav neviena nedziedātāja, jo viss ir atkarīgs no prakses. Viens zviedru speciālists pieņēma darbu skolā, un viņa moto bija: „Katrs mēs esam dzimuši, lai dziedātu.” Jo, ja cilvēks runā, viņš var arī dziedāt, balss viņam ir. Nedziedāt var tikai tas, kurš nerunā vispār.

Kādu laiku mēģināju darboties arī uzņēmējdarbībā. Tā arī bija laba skola, bet, kā saka K. Skalbes pasacīnā „Kakīša dzirnavās”, „melderis tu esi, un par melderi tev jāpaliek.” Es esmu mūziķis, un tā ir sagādījis, ka tieši šajā gadā, tieši tagad esmu nonācis šajā skolā. Un es esmu ļoti apmierināts ar to, ka esmu šeit. Man patīk šajā skolā gan kārtība, gan, protams, jaunieši. Un es ceru, ka mēs te ilgi sastrādāsimies. Tad es varēšu jau lielākus plānus ar jums kopīgiem spēkiem realizēt.

Vai ir kāds īpašs iemesls, kādēļ izvēlējāties profesiju? Ģimenes tradīciju vai mīlestības pret mūziku vārdā?

Jāsaka liels paldies mammai, kurai bija ļoti izcila balss, bet viņai nebija iespēja izglītoties. Viņai nebija muzikālās izglītības, gāja baznīcā, dziedāja pāri visiem, vienmēr skanēja, un viņai bija dzīvs sapnis, lai viņas bērni būtu mūziķi. Mans brālis tika izglītots, es spēlēju vijoli no četrpadsmit gadu vecuma un stājos mūzikas skolā kā vijolnieks, bet tai laikā Dārziņa skolā bija tā, ka, ja tev kaut cik bija balss, tad bija jādzied zēnu korī. Ja būtu turpinājis spēlēt vijoli, tad varbūt citādāk būtu liktenis pavērsies, bet bija tādas dotības un man patīk dziedāt. Balss pagaidām vēl ir [smejas] Varbūt varēju aiziet par solistu, daudzi man teica: „Ej, dziedī, Latvijā tenoru trūkst!”, bet sāku vadīt korus, patīk strādāt, patīk rezultāts.

Bet mani dzīve nav lutinājusi ar izciliem koriem, tā kā esmu strādājis ar to, kas ir iedots, piemēram, Baldones ciematīņa kolhoza korī aizvedu līdz finālam, kur mēs startējām ar visiem skolotāju koriem. Ar Madonas kori tā nodimdināju, ka mūs aizsūtīja uz Maskavu pārstāvēt Latviju. Visādi ir gājis.

Metodi, ko es pielietoju ar jums, es apguvu Maskavā pie vienas profesores, kas arī bija dziedātāja, un tad es uzzināju, ka viņa savā laikā tikusi līdz lielajam teātrim operā un pezaudējusi balsi. Pezaudējusi balsi un viss, vienā mirklī viņa vairs nevarēja padziedāt un tad viņa sāka studēt medicīnu, pētīt, kur ir tā vaina, kāpēc viņa pezaudēja balsi. Viņa ļoti padziļināti pētīja, un secināja to, ka cilvēki nepareizi elpo. Neizmanto visus resursus. Tad viņa izstrādāja elpošanas vingrojumu sistēmu, kā iedarbināt visus muskulīšus, kas aptver augstās un zemās skaņas.

. Pirmajā stundā, ko redzēju, biju pilnīgi šokā, kad viena meitene atnāca pie profesores un četrdesmit minūšu laikā no pilnīgi aizsmakušas balsis pēc tam varēja brīniski dziedāt, taču viņas tikai vingroja un vingroja, atbrīvoja visus muskuļus.

Pēc tām es atbraucu uz Latviju un sāku lasīt lekcijas, mācīju visiem mūzikas skolotājiem. Šī metode pašreiz ir diezgan populāra Latvijā.

Tātad, ja pareizi saprotu, jūsu mērķis ir attīstīt un pilnveidot dziedātāju un nedziedātāju balsis, darbojoties ar dažādām metodēm gan ar koriem, gan arī ar skolēniem?

Es sākotnēji sevi pat neredzēju kā skolas dziedāšanas skolotāju. Vienmēr kalu lielos plānus. Bet cik tā Latvija ir maz! Latgales dziesmu svētkos viena lauku sievīna pienāca man klāt un teica: „Dēliņ, tevī tur augšā nevērtēs pēc tā, ko tu esi izdarījis labu vai sliktu, bet ko tev ir devis no augšas un ko tu neesi izdarījis.” Mani dzīve vienmēr aizved tur, kur ir kaut kas jāaktivizē, jāatjaunina, jāatjauno, jāpalīdz, kas jauns jāievieš, kāds koris jāpaceļ, kurš nekur nav bijis, kas jauns jādibina. Tā vairāk ir kā misija. Ja runājam kristīgā valodā, tad es saku, man tas Jāņa Kristītāja ceļš. Jāuzrok zeme un jāiesē, un tad būs augļi. Bet reizēm tos augļus vajag paņemt, nevis citiem dot, vai ne?

Kur jūs smeļaties enerģiju aktīvi darboties un strādāt?

Tajā brīdī, kad es darbojos, reizēm pārāk daudz aizraujos. Ir vieglāk, kad redzu, kā citi mani kolēģi visu izplāno, tā ērti, tā vienkārši, bet es, iespējams, īsti neatbilstu, kā man pašam liekas, skolotāja, pedagoga tēlam. Varbūt, ka pēc vecajiem parametriem jā, taču tagad visam jābūt inovatīvam, interesantam, radošam un tā tālāk. Es skatos pēc situācijas un tad bieži vien to tēmu paņemu, bet es redzu, ko šai brīdī būtu jādara. Pats galvenais, lai būtu interesanti, darbotos visi un būtu kaut kāds rezultāts. Man nepatīk vienkārši kaut ko darīt, tā formāli, tad nav gandarījuma. Parasti man plāni ir lielāki, esmu divus soļus uz priekšu. Kādreiz par mani vienā rakstā 70gados teica, ka koncertā šķita, ka diriģents aizli-do debešos un koris rāpo pa zemi. Tas vēl netiek man līdzī. Ir tā, ka es pats labi jūtos ar jums, tā ļoti dabīgi. Es domāju, ka mēs vēl daudz ko labu izdarīsim. Ir svarīgi iekustēties, sajūst, kopīgi radīt prieku. No maziem projektiņiem pēc tam iesim pie lieliem. Teiksim, Valsts svētku koncerts. Šī ideja man jau sen prātā.

Šobrīd Dziesmu svētki ir projekts. Nevar būt Dziesmu svētki projekts! Es uzskatu, ka tie ir kas tik svēts, ka tur katra dziesma, ko mēs dziedam, tad, kad tā skan, tad ir 100% skaidrs, ka tai jāizskan. Jebkuru tautasdziesmu vai klasiku ir jāizvērtē, un laiks to izsijā kā zeltu. Tā uz mūžiem paliek. Kā piemēram, tautasdziesmas „Pūt, vējiņi!”, „Kur skriesi, vā-nadziņi!”, „Gaismas pils” un citas. Šobrīd, ja mēs paskatāmies šos svētkus, es neteikšu, ka visas dziesmas būtu tādas, ka tās nodzied un pēc Dziesmu svētkiem tās paliek kora repertuārā. Liela daļā izveido projektu, cilvēki nomokās, nodzied un pēc tam tās paliek nebūtībā. Gan skolā, gan Dziesmu svētkos ir jāņem vērā, ka tā nav vieta, kur mums iz-rādīties. Dziesmu svētkos visi latvieši apvienojas uz to brīdi, un tās dziesmas, kas skan, ir tā kā zelta vērtība.

Klausoties jūs, var redzēt plūstam lielu mīlestību pret tautu un patriotismu. Cik svarīgi jums tas ir?

Ja runā par tautības, tad latvieša mani ir ļoti maz, kādi 30%, jo no mātes puses ir ļoti daudz poļu un vectēvs apprecē-ja krievu tautības sievieti. Bet es esmu šeit, es jūtu šīs vietas un zemes spēku, tautas garu un tās dziesmas. Latvija ir īpaša vieta. Ne velti mēs esam pastāvējuši laiku laikus. Bet mūsu dziesmās ir kas tāds, ka mēs sajūtam spēku. Cik reizes tā dziesma ir mūs izglābusi? Man ir bijuši tādi gadījumi, kad es ar to pašu „Bēdu manu, lielu bēdu” esmu atris-inājis kaut kādu konfliktsituāciju.

Kādreiz ar „Ave Sol” lidojām uz festivālu Filipīnās. Tas bija šausmīgs lidojums. Vienā brīdī sākās vētra, lidmašīna pamatīgi šūpojās un sākās panika. Visi jau domāja, ka pēdējā stundiņa pienākusi. Es teicu „Vīri, kas ir? Dziedam „Bēdu manu, lielu bēdu” un vēl citas jautras dziesmas.” Visi sāka dziedāt. Tikām cauri vētrai un viss bija labi! Pēc tam apkalpe un pārējie nāca man pateikties: „Labi, ka jūs to izdarījāt un novērsāt paniku, un viss beidzās labi.”

Kādas vēl ir jūsu dzīves pamatvērtības?

Man vissvarīgākā pamatvērtība ir ģimene un bērni, jo pats esmu nācis no lielas ģimenes. Bet tur, kur es esmu, un to, ko es daru, es cenšos darīt pēc iespējas godprātīgāk, ar labāko sirdsapziņu, lai pašam nav kauns. Mana nelaieme ir tāda, ka es vienmēr gribu pēc iespējas to labāko, ko tajā brīdī var izdarīt, sevi pat īpaši nežēlojot. Reizēm ir bijis tā, ka tu esi visu sevi izlicis un ka nekas nav palicis tevī. Bet tad ir tavi tuvākie, kas tevi vienmēr atbalstīs. Kā tu dosi, tā tevi arī atcerēsies. Vai tas labais teiciens - „Es esmu ļoti bagāts tāpēc, ka man pieder viss, kas ar mani ir noticis.”

Jā, visu var atņemt, bet atmiņas paliks vienmēr. Ir tas teiciens „Brīnišķīgi, ka tu ej ar prieku uz darbu.” Un es varu teikt, ka es tiešām gaidu katru pirmdienu, kad atkal es nāksu pie jums un mēs kaut ko kopā jauku veidosim. Man patīk kārtība šajā skolā, no vienas puses tā ir ļoti stingra, bet tajā pašā laikā mēs to stingro kārtību varam skaisti papildīt ar labu saturu.

Varbūt jums ir kāds vēlējums skolotājiem un skolēniem?

Pats galvenais ir ielānot sev maksimāli augstus mērķus, būt prasīgiem pret sevi, savstarpēji būt koleģiāliem, cienīt vienam otra darbu, paņemt to labāko, ko mēs viens otram varam dot un kopīgi celt savu un visu kopējo labklājību. Galvenais, lai mēs saprastu, kāpēc mēs te esam, kāpēc mēs kaut ko darām un veltām tam savu laiku. Turēt augstu mūsu skolas latiņu visādā ziņā caur to stingro kārtību, bet arī ļoti tādu pilnvērtīgu, atbilstošu satura papildījumu.

Ar skolotāju sarunājās - **Paula Beloglazova**

Kāpēc fizika ir problēma?

Mēs visi zinām, ka skolēniem, iestājoties vidusskolā, piedāvā izvēlēties sev piemērotāko novirzienu. Tiek uzskatīts, ka, piemēram, vispārīgā izglītībā novirzienam fizikā ir atvieglotas prasības, tā (kā mēs sajūtām) gluži nav. Rodas jautājums – kam tad mēs īsti mācāmies – skolai vai dzīvei? Kā tas viss mums noderēs, ja mēs plānojam studēt žurnālistiku, politiku un medicīnu?

Tā nav fizika, kas ir atbildīga par miljoniem smadzeņu šūnu izmiršanu skolēnos, bet gan pārāk lielu, nepamatotu nozīmi ieguvušais mācību priekšmets.

Fizika skolēniem ĀVG tiek mācīta pārāk izaicinošā līmenī, un, iespējams, tieši tas (pārāk lielās skolotāju cerības) neļauj uztvert un saprast mācību vielu. Par vainīgo bieži vien tiek saukts arī skolotājs, kurš it kā nemāk pasniegt jaunu mācību vielu tik saprotami, lai to viegli uztvertu arī tie, kuri šo jomu nevēl. Šī iemesla dēļ pret šo mācību priekšmetu ir izveidojušies aizspriedumi, kas kā inde izplūst pa cilvēkberna galvu, liedzot vispār censties mācīties fiziku.

Skolēni paši (sarīkojām veselu aptauju) iesaka fizikas uzdevumus un mācību teoriju vairāk pietuvināt reālajai dzīvei – rast loģisku neskaitāmajos uzdevumos, rast tiem reālu pielietojumu, un jēgu, kāpēc vispār ir jāiemācās kaut viena formula no to ievērojami lielā skaita, kurā pagaidām neviena nešķiet uzmanību piesaistoša.

Šajā jautājumā centāmies noskaidrot arī skolotāju viedokli. Skolotājai Tatjanai Čirulei bija īpaši interesants viedoklis. Uz skolēnu argumentu, ka viņi nesaskata fizikas pielietojumu dzīvē, skolotāja norāda, ka „skolēni nav tiesīgi šo apgalvot, jo paši nezina, kas viņiem dzīvē varēs noderēt. To nezina neviens!”

Skolēni īpaši uzsvēra, ka ļoti grūti ir kontroldarbos neizmantojot formulu lapas, jo jāiemācās ir ne tikai pielietojums, bet arī pašas garās un neskaitāmi daudzās formulas.

„Kā jau minēju, viņi paši nezina, kas būs viņiem noderīgs, bet uzskatu, ka pamatformulas būtu nepieciešams zināt no galvas. Formulu lapas tieši tam ir domātas, taču skolēni nereti uzskata, ka var nemācīties, jo būs taču iespēja izmantot formulu lapu, bet tā nav, jo ir situācijas, kad skolēns nezina vai steigā nevar izlemēt, kuru formulu lietot, jo fizikā ar vienu burtu, piemēram, F, apzīmē nevis vienu konkrētu spēku, bet gan daudz un dažādus, tādēļ nesaskatu jēgu, kādēļ atļaut lietot formulu lapas, ja skolēnam tas jauč galvu, lai gan paši to pat nenojauš. Protams, ja viņi formulas izprot, tad jā – lai lieto,” tās ir T. Čirules domas šajā jautājumā.

Anonīmais Oskars norāda, ka „fizikai jābūt vairāk praktiskai, nevis teorētiskai, jo skolēni labāk saprastu teoriju, ja vispirms pašu spēkiem veiktu praktisko darbu, un tikai pēc tam apgūtu teoriju, līdz ar to skolēns saprastu un citīgi sekotu līdzīgai teorijai, jo viņa būtu interesanti uzzināt, kādēļ viņa praktiskais darbs iznāk tieši tāds”, taču skolotāja T. Čirule tam nepiekrīt, sakot, ka „praktiskajiem darbiem mācību programmā nav laika, skolēni tos veic atsevišķā mācību priekšmetā – fizikas praktikumā. Bet, ja skolēns to veiks pirms teorijas apgūšanas, tas būs vējš izmests laiks, jo, lai ko pētītu, jābūt zināšanas materiālam, uz ko balstīties, bet, ja tāda nav tad, pētīt pa tukšo nav pilnīgi nekādas jēgas, kā jau minēju, vējš izmests laiks”.

Uzskatam, ka ir jāmeklē kaut kas dzīvē sastopams, nevis Jāņa masa uz Jupitera, jo, godīgi sakot, par šo nabaga Jāni daudziem ir vienalga. Daudzi arī uzskata, ka vajadzētu atrast jaunākus, dzīvespriecīgākus un skolēnus saprotošākus skolotājus, kas spēj atrast veidus, kā skolēniem fiziku mācīt ar prieku, jo, kā norāda skolēni, tad šajā apokaliptiskajā brīdī Āgenskalna Valsts ģimnāzijas fizikas pasniegšanas stils ir novecojis.

Skolotāji norāda, ka fizika ir jāiemācās sistemātiski, un tad arī viss būs saprotams. Tāpēc fizikas un skolēna attiecības ĀVG sienās pašlaik ir viena no svarīgākajām problēmām, un tā ir jālebo ātri, jo tas var radīt tik vien kā domstarpības skolēnos un pasniedzējos. Vai tas mainīsies?

Stils ĀVĢ

Marta Briede 105

Marta savu stilu raksturo kā klasisku. Viņai patīk, kad apģērbs ir diezgan brīvs, un galvenais, lai tas ir ērts.

Viņa seko modei, bet tomēr pati gērbjas pēc saviem ieskatiem. Apģērbus Marta parasti pērk dažādos veikalos, viņai nav svarīgi, no kura veikala tie ir, galvenais, lai ir interesanti.

Lāvīzes viedoklis: Gērbusies ļoti eleganti un stilīgi. Joprojām modē esošās mežģīnes un kājās uzvilkti legingi? Īsti neizprotu šo tendenci valkāt legingus bikšu vietā, bet izskatu jau tas īsti nebojā. Viņa ir pārdomājusi kosmētikas lietojumu un atbilstoši apģērbam izvēlējusies meiteņu tik ļoti iemīļotās milzīgās rokas somiņas, kurās varētu salikt teju pusi iedzīves.

Koptēls ir veiksmīgi izveidots, un viņa noteikti piesaistīs daudzu pretējā dzimuma pārstāvju uzmanību.

Agate Vanuška 105

Kā pati Agate saka: „Mans stils ir vairāk uz panku pusi, tas ir, izaicinošais.”

Viņas skapī noteikti ieraudzīsiet daudz melnās krāsas, tā viņas apģērbā dominē. Runājot par aksesuāriem, krusti - tie ir viņas favorīti.

Agate seko modei, bet tas pārsvarā nav viņas stilā, tāpēc to viņa bieži vien nevek.

Lāvīzes viedoklis: No pirmā acu uzmetiena meitene šķiet nevaldāma un noteikti brīvdomājoša, bet tajā pašā laikā viņa domā par to, ko veļ un kā apģērbu kombinēt. Būtu grūti noteikt Agates stilu, ja tu nepārzini alternatīvo pasauli. Modīgais džemperis un skinny jeans "uzrunā" mūsdienu jauniešus, tāpēc šie apģērbu gabali ir neatņemama viņu garderobes daļa. Noteikti Agates frizūra saista mūsu uzmanību, tā piešķir viņas stilam manāmu "odziņu". Šeit viņa ir apģērbusies diezgan ikdienišķi, bet tomēr mēs saskatām tos izaicinošos elementus viņas apģērbā, kuri liek manīt par Agates stilu.

Māris Niedra 82

Draugi Māra stilu raksturo kā emo. Viņš neseko modei, tāpēc arī gērbj to, ko kāro sirds.

Mīlākais apģērbja gabals ir hūdijs, kurus bieži vien var redzēt Mārim mugurā.

Viņa mīlākā krāsa ir pelēkā.

Lavīzes viedoklis: Šis puisis ir izvēlējis ļoti ikdienišķu un ērtu apģērbu, kas ir pilnībā piemērots skolas trakai dzīvei. Ērts hūdijs, praktiski apavi un iepriekš minētie tautā iemīļotie skinny jeans.

Šķietami arī Māra stila "odziņa" ir viņa mati, jo pēdējā laikā puīši to vien dara, kā skuj nost matus, tāpēc, Māri neskuj matus nost, tev foršas čirkas!

Vēstures skolotājs Ansis Nudiens

Skolotājs saka, ka viņa gaumi noteikti ietekmējot modes tendences, bet tišām viņš tām neseko.

Parasti viņš velk to, kas ir pieejams veikalos, jo skolotājs ir gara auguma, un kas noteikti ir ērts. Veikals, kur viņš vienmēr ieiet, ir "Pull & Bear", jo tur var atrast stilīgu un pēc izmēriem atbilstošu apģērbu.

Lavīzes viedoklis: Lai gan pats skolotājs neatzina, ka viņa stils atbilstu hipsteru modei, mēs to tāpat pamanām: mūžīgi modernie rūtainie krekli, vienkrašainās, pogājamās jakas un zilie džinsi kopā ar ērtām botām. Skolotāja tēls veido brīvu, bet tomēr, mūsaprāt, atbilstošu stilu skolotāja amatam, bez iedomām, ka skolotājiem jāstaigā uzvalkos vai citās lietiskās drēbēs.

Elīza Amanda Vārslava un Laura Smaile 115

Laura parasti velk to, ko atrod skapī, iemīļotākais veikals ir otrā elpa. Meitenes parasti pārdomā, ko velk.

Elīza savu stilu raksturo kā *mainstream*, bet Lauras kā alternatīvo. No tā, kas meitenēm ir mugurā, Laurai visvairāk patīk čibiņas, bet Elīzai - džemperīts.

Lavīzes viedoklis: Elīza (meitene pa kreisi) ir izvēlējusies parastu un ikdienišķu apģērbu, lai gan šķiet, ka bikses šeit nepiestāv krāsas ziņā. Elīzas džemperis, kas viņai pašai arī patīk, ir košs, bet sarakanā apkakle to papildina, kas noteikti ir liels pluss!

Laura (meitenei pa labi) savu tēlu atsveidzināja ar interesantajām apģērba detaļām, kuras katru par sevi papildina. Viņas čibiņas ir tiešām interesantas, kā arī noteikti ļoti siltas un ērtas, kas ir lielisks risinājums skolas vadības noteiktajai prasībai par skolas maiņas apaviem! Cepums Laurai!

Latviešu valodas un literatūras skolotāja Iveta Ratīnika Savu stilu skolotāja raksturo kā māksliniecisku, jo, ja viņa velk kostīmus, pēc skolotājas vārdiem, viņa izskatās kā slimis ronīs. Tā kā skolotāja ir formīga, viņa apgērbus meklē Rīgas modes un "resnīšu veikalos". Ļoti patīk dīvaini krāsu salikumi, kā, piemēram, zils un sarkans, bet nevar ciest rozā krāsu.

L' avīzes viedoklis: Zināms, ka pirms paši uzņēmām šos foto L'avīzei, skolotāja bijusi uz fotosesiju. Ļoti veiksmīgi izveidots tēls, lai apvienotu fotosesiju un citas intereses.

Kleitai "odziņu" piešķir sarkanā rota ap kaklu, kas, pašas skolotājas vārdiem, agrāk ir bijusi kāzu kleitas detaļa.

Viens no visveiksmīgākajiem stiliem skolotāju vidū, jo tas ir nepiespiests un atspoguļo viņas personību.

Agnese Ladīga
Eliza Obrazcova
Dženeta Marika Buidova

Sporta sleja

Āgenskalna Valsts ģimnāzijā sports nav vienkārši sports - tas ir aerobikas, Sporta dienas, „Rudens krosa”, dažādu sporta pulciņu un spēļu, kā arī, protams, sporta stundu apkopojums. Tas šīs skolas sienās nav tikai mācību priekšmets, bet gan īpaši svarīga skolas dzīves daļa.

Mēs vēlējamies uzzināt, ko skolēni domā par esošo sporta stundu programmu.

Ļoti daudzi respondenti sniedza vienu un to pašu atbildi. Skolēnus neapmierina tas, ka katru gadu tiek mācīts viens un tas pats - kross un Sporta diena gada sākumā, aerobika pa vidu un vienveidība visu pārējo gadu.

-Āgenskalna Valsts ģimnāzijas sporta stundās mani neapmierina tas, ka fiziskās aktivitātes ir ļoti vienveidīgas, piemēram, visu rudeni skolēni sporta stundas pavada, skrienot aplūš pa vietējo parku. Manuprāt, šīm stundām vajadzētu būt daudzveidīgākām.

Citi vēlas, lai meitenēm un puīšiem būtu atšķirīgi uzdevumi sporta stundās un lai sporta stundas būtu kā treniņš, kur var kārtīgi pasvīst.

Meitenes varētu vairāk nodarboties ar fitnesu, aerobiku, bet puīši varētu cilāt svarus un attīstīt fiziskās spējas, izturību.

-No ĀVG sporta stundām sagaidu to, ka jebkurš parasts jauniešs tiks pietiekami fiziski sagatavots turpmākajai dzīvei pēc skolas beigšanas, jo nav patīkami skatīties uz jauniešiem, kas ir kā "lupatas", - nevarīgi, bezspēcīgi, un čikst kā omītes.

Citus skolēnus neapmierina ĀVG augstās prasības, lai iegūtu labu atzīmi.

-Neapmierina augstās prasības, kuras reizēm tiek pieprasītas no skolēniem, it īpaši, ja mēs to stundās pat neesam trenējušies un mēģinājuši.

Skolēni arī uzskata, ka vajag vairāk sporta spēles iesaistīt sporta stundās.

-Saprotu, ka sportā nevar visu laiku daudzīt bezjēdzīgi bumbu, bet būtu labi, ja katru otro nedēļu atvēlētu sporta stundu, lai uzspēlētu basketbolu vai florbolu.

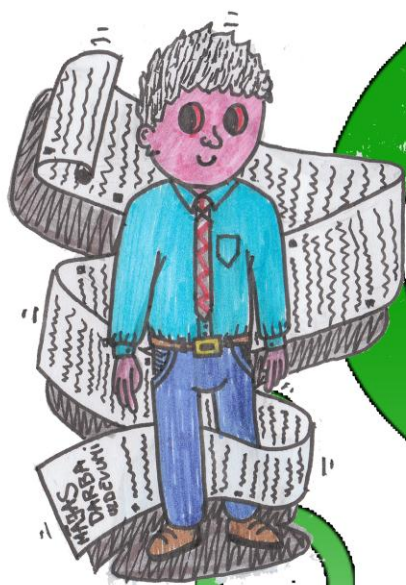
Skolēni uzskata, ka ir vajadzīga vēl viena sporta diena gadā.

-Būtu labi, ja ĀVG rīkotu divas sporta dienas gadā, jo šis pasākums saliedē klasi. Sporta diena, manuprāt, ir izdevies pasākums, un es tajā neko nemainītu.

-Uzskatu, ka ĀVG sporta diena ir izdevies pasākums, bet es vēlētos, lai sporta diena ir visu dienu nevis sporta diena + 2 mācību stundas.

Nākamajā numurā, noskaidrosim arī skolotāju viedokli par šo tēmu.

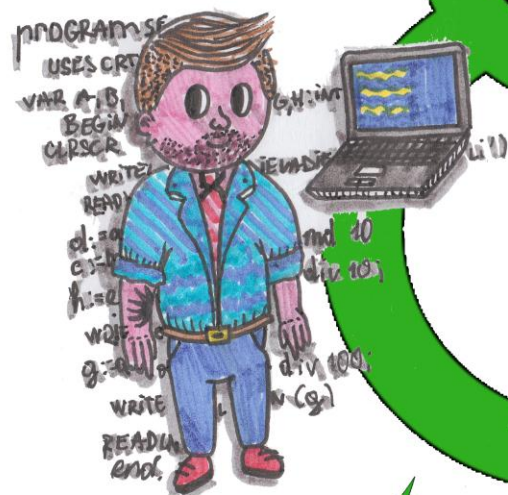

Nopietni un pa jokam

Lavizes tapšanā piedalījās:

- Reinis Vilnis Blatinš
- Kaspars Maršlevičs
- Kristers Toms Losāns
- Edgars Korsaks-Mills
- Evelīna Ančžāne
- Amanda Brizga
- Karina Ivanova
- Paula Beloglazova
- .. Ārnolds Bāncēvičs
- Anna Eglīte
- Elīza Obrazcova
- Agnese Ladiņa
- Adelīna Jasmāne
- Dženeta Marika Buidova
- Krista Belija

Atsauksmes un ierosinājumus
lūdzam sūtīt uz igate@inbox.lv